

Za tím účelem nutno si především uvědomiti právní povahu nároku stěžovateli uplatňovaného. Tvrdí se totiž, že zůstavitel jím dne 12. května 1930 platně postoupil do vlastnictví po jedné pětině své pohledávky, příslušející mu vůči Dru Ludvíku S., jež byla zažalována a po jeho úmrtí pravoplatně přisouzena ve výši 9.100 Kč s 5% úroky od 8./7. 1930 a 1.483 Kč 54 h nákladů první stolice a 776 Kč 60 h a 121 Kč 55 h nákladů druhé stolice. Právní zástupce zůstavitelův, přijav dne 11. října 1935 zaplacenou částku, uložil u pozůstalostního soudu po odečtení svých útrat zbytek ve výši 4.095 Kč 20 h, jenž se snížil o útraty svolání věřitelů na 4.035 Kč 70 h. Stěžovatelé vycházejí z toho, že jím přísluší po jedné pětině částky 9.100 Kč se vším příslušenstvím, takže částka na soudě složená vůbec nenáleží do pozůstalosti, nýbrž jest jejich vlastnictvím. Tím však neuplatňují vpravdě přednostní pohledávky ve smyslu § 73 nesp. pat., jimiž nutno rozuměti náklady nemoci a pohřbu anebo jiné pohledávky mající zvláštní přednostní právo, zejména pohledávky, jež by měly přednostní právo v konkursu (§§ 54, 55 k. ř.), nýbrž činí si nárok na pozůstalostní jmění samé z titulu vlastnictví k pohledávce, o čemž nelze rozhodnouti soudu pozůstalostnímu, nýbrž procesnímu. Z těchto úvah však plyne, že pozůstalostní soud neporušil ustanovení § 73 nesp. pat., jehož tu bylo použití, nepoukázal-li v pozůstalostním řízení dovolacím rekurentům další částky.

Čís. 15777.

Odpovědnost za škody z provozu silostrojů (zák. č. 162/1908 ř. z.).

Silničním vozidlem ve smyslu § 1 zák. o autom. jest nejen vozidlo poháněné vlastní živelní silou, nýbrž i přívěsné vozy, tvořící s motorovým vozidlem jediné vozidlo, a motorový vůz nezpůsobitelný k jízdě, vlečený jiným motorovým vozem.

Též majitel a zároveň řidič vlečeného motorového vozu odpovídá za škody způsobené tímto vozem solidárně s majitelem a řidičem vlekačského silostroje.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1937, Rv II 157/35.)

Žalobkyně byla poraněna porouchanou trojkolkou žalovaného K-a, již spolužalovaný N. vzal do vleku svým autem, při čemž žalovaný K. na trojkolce seděl a ji řídil. **P r v ý s o u d**, uznáv podle žaloby na náhradu škody jediné proti N-ovi, zamítl žalobu proti K-ovi, maje za to, že u žalovaného K-a nelze užití předpisů automobilového zákona o odpovědnosti za provoz silostrojů. **O d v o l a c í s o u d** uznal i žalovaného K-a povinným nahraditi žalobkyni způsobenou škodu, a to rukou společnou a nedílnou s N-em.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání K-a.

D ů v o d y:

Prováděje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci, dovozuje K., že nelze jízdu jeho trojkolky pokládati za jízdu motorového

vozidla, když nebyla poháněna živelní silou (§ 1, odst. 1, autom. zák.), nýbrž byla pouze tažena živelní silou, a že proto není na jeho straně předpokladu pro odpovědnost podle automobilového zákona. Po této stránce se dovolatel odkazuje na rozhodnutí č. 10010 Sb. n. s., v němž bylo blíže vyloženo, že jest považovati za jízdu ve smyslu § 1 autom. zák. jízdu porouchaného jízdního silostroje, jenž byl vzat do vleku jiným silostrojem a při této dopravě hnán motorickou silou vlekoucího jej silostroje a jenž byl za tím účelem připoután k vlekoucímu jej silostroji, takže vlečený silostroj musil sledovati směr a rychlost jízdy vlekoucího jej silostroje. Pokud se v dovolání dovozuje, že prý tu šlo o vrak silostroje a že tedy nešlo o silostroj v provozu poháněný živelní silou, podotýká se toto: V § 1 autom. zák. není stanoveno, že silniční vozidlo musí býti poháněno vlastní živelní silou, nýbrž se tam jen všeobecně stanoví, že musí býti poháněno živelní silou, což se vytyká na rozdíl od vozidel poháněných silou lidskou nebo zvířecí. Podle toho není závažné, zda pohánějící živelní síly jsou vyvíjeny přímo ve vozidle samém, či zda jsou přiváděny zvenčí. Je proto pod pojem silničního vozidla poháněného živelní silou podřaditi jak přívěsné vozy, tvořící s motorovým vozem jediné vozidlo, tak i k jízdě nezpůsobilý automobil, odvážený jiným automobilem. V takovém případě nelze ani majitele a řidiče vlekoucího silostroje, ani majitele a řidiče vlečeného silostroje vyloučiti z odpovědnosti. V souzeném případě nelze společně žalovaného majitele vlečeného silostroje z odpovědnosti vyloučiti již proto, že se úraz stal právě následkem vady silostroje jemu patřícího a jím řízeného. Ostatně jest pokládati trojkolku, přivázanou v době nehody provazem k vlekoucímu jej nákladnímu automobilu, za těleso hnané jedinou živelní silou spolu s vlekoucím automobilem a odpovídá proto žalovaný majitel trojkolky v souzeném případě s majitelem vlekoucího nákladního automobilu solidárně. V rozhodnutí č. 10010 Sb. n. s., a to v právní větě tohoto rozhodnutí bylo sice vysloveno, že provozovatelem jízdy i vlekoucího i vlečeného auta jest majitel vlekoucího auta a ten že ručí za úraz způsobený vlečeným autem, třebaž mu toto auto nepatřilo a nebylo mu odevzdáno vlastníkem k provozu, ale z důvodů onoho rozhodnutí lze seznati, že tento názor byl vysloven jen na základě skutečností v onom případě zjištěných a od souzeného případu odlišných. Uznal-li tudíž odvolací soud, že odpovědnost spolužalovaného K. bylo posuzovati podle zákona automobilového, nikoli podle občanského zákona, a že žalovaný K. odpovídá se žalovaným N. solidárně, jest jeho právní názor schváliti.

Čís. 15778.

Lhůta pro promlčení přednostního pořadí dávky z majetku se přerušuje vyhlášením konkursu na jmění dlužníkovu jen, byl-li konkurs vyhlášen na návrh Čs. státu za účelem vymáhání dávky z majetku.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1937, R I 1520/36.)